బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

రాత్రి పదిగంటలప్పుడు సుమ తండ్రి గదిలోకి వెళ్ళబోతుండగా సుధీర్ అడ్డువచ్చాడు.

"నీకు ఆ గదిలో ఏం పని?" అన్నాడు కళ్ళు చిట్లిస్తూ.

"నాన్నకి మందులో యిచ్చారో లేదో అని చూడడానికి వెళుతున్నాను"

"ఆ పనులు చేయడానికి నర్సు వుంది. ఇన్నాళ్ళూ మా నెత్తిమీద సవారీ చేసింది చాలు. ఇంకా నీ యింపార్టెన్స్‌ని చాటుకోవాలని ట్రై చెయ్యకు" అన్నాడు కోపంగా.

సుధీర్ మాటలకి సుమకి కూడా కోపం వచ్చింది.

"మీరు పెట్టిన నర్సు ఎనిమిదింటికల్లా వెళ్ళిపోతుంది. ఒక్కోరోజు మందులు వేయడం కూడా మర్చిపోతుంది. నిన్నకూడా నాన్నకి టాబ్లెట్స్ నేనే వేశాను" చెప్పింది తొణక్కుండా.

"అవన్నీ నేను చూసుకోగలను. నువ్వేమీ కష్టపడక్కర్లేదు. మా నాన్న నీకు యింట్లో వాటా యిచ్చారు కాబట్టి. దాని ఖరీదు నేనూ, ఆదిత్య నీకు యిచ్చేస్తాం. నువ్వు యిక్కడనుంచి వెళ్ళిపోవచ్చు. యిప్పుడు ఈ యింట్లో పరిస్థితులు మారిపోయాయని గుర్తుపెట్టుకుని త్వరగా నిర్ణయం తీసుకుంటే మంచిది నువ్వు" విదిలింపుగా అన్నాడు.

సుధీర్ మాటలకి సుమ కళ్ళలో నీళ్ళు వచ్చాయి "ఇది నువ్వు నిర్ణయించే విషయం కాదని గుర్తుంచుకో. నాకూ నాన్నతో అనుబంధం వుంది" అంది ఉక్రోషంగా.

ఎప్పుడు వచ్చిందో స్నేహ, పక్కగదిలో నుంచి వచ్చి యిద్దరి మాటలు వింటూ నిలుచుంది.

"సుధీర్ నువ్వేమంటున్నావ్? మీ నాన్నని నువ్వు చూసుకుంటానని ధైర్యంగా చెబుతున్నావు. పెరాలసిస్ అంటే పర్మినెంట్ డిసేబిలిటీ. సంవత్సరాల తరబడి కనిపెట్టుకుని వుండాలి. మనకి యు.ఎస్ నుంచి రావడానికి ఎలా కుదురుతుంది? ఈ యిండియాలో నేను ఛస్తే వుండలేను. బంటి, పింకీల గురించి కూడా కాస్త ఆలోచించు. ఎంత నర్సులు వున్నా, పేషెంట్‌ని కనిపెట్టుకుని వుండడం నా వల్లకాదు" తెగేసి చెప్పింది.

సుమ.. "యిప్పుడేం జవాబు చెబుతావు?" అన్నట్టుగా సూటిగా సుధీర్ కళ్ళలోకి చూసింది.

తండ్రిని గురించి నిరసన వాక్యాలు. సుమ ముందు ఈగో దెబ్బ తినడం రెండూ కలిసి సుధీర్‌కి భగ్గున మండింది.

వెంటనే, చెయ్యి గాల్లోకి లేపి, స్నేహ చెంపమీద ఈడ్చికొట్టాడు. అనుకోని అతని చర్యకి సుమ బిత్తరపోయి చూస్తూ నిల్చుంది. స్నేహ పెద్దగొంతుతో అరుస్తూ ఏడుపు మొదలుపెట్టింది. తల్లి ఏడ్పు విని పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చిన పింకీ, తల్లి కన్నీళ్ళు చూసి గుక్కపట్టింది.

మరు నిముషంలో, ఆదిత్య కూడా పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. స్నేహ అరుపులకి సుధీర్ కోపంతో బుసలు కొడుతున్నాడు. పరిస్థితి యింకా దారుణంగా మారకముందే సుమ ముందుగా తేరుకుని చప్పున వంగి పింకీని ఎత్తుకుంది.

"మనం తర్వాత మాట్లాడుకుందాం. ముందు నువ్వు నీ గదిలోకి వెళ్ళు" అంటూ బలవంతంగా సుధీర్‌ని గదిలోకి తోసి తలుపేసింది.

స్నేహని కదిలించడానికి ఎవ్వరికీ ధైర్యం చాలలేదు. ఆమె ఎవరి మాటలు లెక్కచేసే రకం కాదని చూస్తూ ఉండిపోయారు సుమ, ఆదిత్య. కాస్సేపటికి అంతా సద్దుమణిగింది. ఎవరి గదుల్లోకి వారు వెళ్ళిపోయాక, మెల్లగా తండ్రి గదిలోకి వెళ్ళింది సుమ.

బెడ్‌లాంప్ వెలుతురులో మంచం మీద పడుకున్న తండ్రి ఆకారం కనిపించింది. లైటు వేసి, డిస్టర్బ్ చేయడం యిష్టంలేక, నెమ్మదిగా టార్చి వెలుతురులో మందుల డబ్బా తీసి టాబ్లెట్స్ చెక్ చేసింది.

సుమ వూహించినట్టుగానే, నర్స్ ఆ పూట మందులు యివ్వడం మరిచిపోయింది.

"నాన్నా! నాన్నా" టాబ్లెట్స్‌తో బాటు మంచినీళ్ళు తీసుకుని తండ్రి మంచం దగ్గరికి వచ్చి పిలిచింది.

"ఊ...ఁ..." పలికాడాయన.

"మందులు వేసుకోండి" అంటూ చిన్నగా తలకింద చేయిపెట్టి లేపి టాబ్లెట్స్ మింగించింది.

తిరిగి పడుకోబెట్టడానికి దిండు సరిచేస్తూ వుంటే దిండు చల్లగా తగిలింది. ప్రసాదరావు చెంపల మీద తడి. సన్నగా గురకలాంటి శబ్దంతో మూలుగుతున్నాడాయన.

"నాన్నా ఏడుస్తున్నారా?" సుమ గుండె గుబుక్కుమంది.

ఆ మాట అనుకోవడానికి కూడా ధైర్యం చాల్లేదామెకి.

ఏమీ తెలియనట్టే ఆయన్ని పడుకోబెట్టి, తలుపు దగ్గరకులాగి పరుగున మెట్ల మీదకి వెళ్ళి కూర్చుంది.

రెండు మోకాళ్ళ మధ్య తలపెట్టుకుని, గుండెలదిరేలా వెక్కి, వెక్కి ఏడ్చినా ఆమె బాధ తీరలేదు.

"సుమా.. సుమా! ఏమైంది?" వచ్చాడు ఆదిత్య.

"ఏమైందో చెప్పు. సుధీర్ మాటలకేనా బాధపడడం?" పక్కన కూర్చుని తలమీద చేయివేస్తూ అడిగాడు.

సుమ తలయెత్తి రెండు చేతులతో కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"మనం హాయిగా, నిశ్చింతగా నిద్రపోతున్నప్పుడు మనకింద భూమి చీలిపోయి మనం లోపలికి కూరుకుపోతే ఎలా వుంటుంది? ఆకాశం కన్నా గొప్ప నీడలేదు అనుకుంటే మన నెత్తిమీదే అది విరిగిపడితే ఏం చేయాలి? మనం పుట్టిపెరిగిన యింట్లో యిటుకలతో గోడలతో కూడా అనుబంధం పెంచుకుని మన జీవితం నిశ్చింతగా యిక్కడ గడిచిపోతుందనుకున్న తర్వాత ఆ యింటికి పునాదులే లేవని తెలిస్తే ఏమైపోతాం?"

ఎర్రగా వాచిపోయిన కళ్ళతో ఆదిత్య వైపు చూస్తూ అడిగింది.

"నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావో నాకు అస్సలు అర్థం కావడంలేదు" అయోమయంగా అన్నాడతను.

"ఇవాళ నాన్న కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నారు ఆదీ! మనం ప్రార్థించే దేవుడే కుంగిపోతే ఎంత భయపడతామో అంత భయం వేసింది నాకు.

యిన్నేళ్ళలో నాన్న కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకోవడం చూడలేదు నేను. అమ్మ చనిపోయినప్పుడు, సుధీరన్నయ్యకి యాక్సిడెంట్ అయ్యి ప్రాణాలమీదకి వచ్చినప్పుడు ఎప్పుడూ ఆయన ధైర్యం సడలలేదు. ఇందాక గదిబైట జరిగినదంతా నాన్న విన్నట్టున్నారు. ఇన్నాళ్ళూ ఆత్మవిశ్వాసంతో తలెత్తుకుని, దర్జాగా బతికిన మనిషి ఇప్పుడు నిస్సహాయంగా యింకొకరిపై ఆధారపడి వుండడం భరించలేకపోతున్నట్టున్నారు. అభిమానంగలవాళ్ళకి అంతకు మించిన నరకం యింకోటి వుండదు" బాధపడుతూ అంది.

"మామయ్యకి వచ్చిన అనారోగ్యం అటువంటిది. దానికి మనమేం చేయగలం చెప్పు?" ఓదార్పుగా అన్నాడు.

"అలా అని ఆయన యింకా బాధపడేట్టు చేయాలా? మీకందరికీ ఆయన డిసేబుల్డ్ పర్సన్‌లా కనిపించొచ్చు. కానీ, నాకు మాత్రం నాన్నే. ఇన్నేళ్ళపాటు ఆయన గడిపిన జీవితాన్ని అనారోగ్యం కారణంగా ఒక్కరోజులో తలకిందులు చేస్తే ఎలా వుంటుంది చెప్పు? భగవంతుడి దయవల్ల కొంత మెరుగ్గానే వున్నారు నాన్న. గాలిపీల్చే చివరిక్షణం దాకా జీవించాలనే కోరుకుంటారెవరైనా. భారంగా లాగాలనుకోరు. అందుకే, నాన్నని సంతోషంగా వుంచడానికి నాకు వీలైనంత ప్రయత్నిద్దామనుకుంటున్నాను" ఆవేశంగా చెప్పింది.

"నిజమే కానీ, నువ్వూ నేనూ అనుకుంటే సరిపోదు. సుధీర్‌కూడా సహకరించాలి కదా!" అన్నాడు ఆదిత్య ఆలోచిస్తున్నట్టుగా.

"నువ్వింకా ఆలోచిస్తూనే వుండు. సుధీర్‌కి వ్యతిరేకంగా నువ్వు ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడవు" కోపంగా అని, అతను పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా వెళ్ళిపోయింది.

సుమ ప్రొద్దున్న నిద్రలేచి వంటగది వైపుకి వెళుతుంటే సుధీర్ గదిలోనుంచి మాటలు వినిపిస్తూ వున్నాయి.

"ఇన్నాళ్ళూ మనం సుమని స్వంతమనిషిలా ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఇప్పుడు నాన్నగారిని ఆ అమ్మాయికి ఎలా అప్పగించడం?" సుధీర్ గట్టిగా అంటున్నాడు.

"మీ నాన్న సుమని బాగానే నెత్తినెక్కించుకుని ఆస్తిలో వాటా కూడా యిచ్చారుగా! ఆ అమ్మాయికి ఏ బాధ్యతలు ఉన్నాయి?

"ఇచ్చినందుకు చేయించుకుంటే తప్పేమీలేదు. అయినా, ఆ అమ్మాయా నేను నాన్నని చూసుకుంటాను అంటుంటే మీకేం నొప్పి?"

"అంతేకానీ నీకేం బాధ్యతలేదంటావు?" అన్నాడు సుధీర్ కోపంగా.

"నేనేం అన్నా మీకు తప్పుగానే తోస్తుంది. పోనీ సుమ ఉండడం మీకు యిష్టం లేకపోతే వద్దు. ముసలివాళ్ళకీ, మంచానపడ్డవాళ్ళకీ ప్రత్యేకంగా హోమ్‌లు వుంటాయిగా! కాస్త ఎక్కువ ఖర్చైనా పర్లేదు. మంచి దాన్లో చూసి చేర్పిద్దాం"

"నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావో తెలుస్తుందా?" సుధీర్ గొంతు పెరిగింది. దాంతోపాటు "ధణేల్" మని చప్పుడు కూడా అవడంతో ఆ తర్వాత ఏం జరుగుతుందో అన్న భయంతో అక్కడే ఆగిపోయింది సుమ.

"మీరు నా మాట వినకపోతే నేనేం చేయలేను. నేనూ, పిల్లలు మాత్రం యిండియా వచ్చే ప్రసక్తే లేదు. మీరు రాకపోయినా నేను ఈ వారంలో టికెట్ చేయించుకుంటున్నాను. మీకు భార్యాపిల్లలు కావాలంటే ఏదో ఒకటి త్వరగా తెమల్చుకుని అమెరికా రండి" కూడా బద్దలు కొట్టినట్టు చెప్పింది.

"ఛ. నువ్వింత చీప్‌గా ఆలోచిస్తావనుకోలేదు" కోపంగా అని ధడాలున తలుపు తీసుకుని బైటకి వచ్చాడు.

గుమ్మం ఎదురుగా నిలబడ్డ సుమ మొహంలోకి ఒకసారి చూసి గబగబా మెట్లుదిగి కిందకి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఈ కొంచెం తాగేయండి" సుమ ప్రసాదరావుకి సూప్ తాగిస్తూ వుంది.

ఇంతలో తలుపు కొట్టిన చప్పుడు "రావచ్చు"

సుమ జవాబు చెబుతూనే, తలుపు తీసుకుని సుధీర్ లోపలికి వచ్చాడు.

"ఇవాళ నర్సు రాలేదు.. ఆమెకి జ్వరం" ప్రసాదరావుకి నేప్‌కిన్ అందిస్తూ సుధీర్‌తో అంది సుమ.

అతను బదులివ్వకుండా నేరుగా తండ్రి దగ్గరకు వచ్చాడు.

"నాన్నా! నాలుగురోజుల తర్వాత నా ఫ్లైటు. టికెట్స్ కన్‌ఫర్మ్ అయ్యాయి. వీలుని బట్టి మిమ్మల్ని చూడడానికి వస్తూనే వుంటాను" అన్నాడు తండ్రి చేతులు పట్టుకుంటూ.

ఆలోచనల బరువుతో నలిగిపోతున్నట్టుగా వున్న సుధీర్ మొహం చూసి నిట్టూర్చింది సుమ.

గత నాలుగురోజుల నుంచి సుధీర్. స్నేహల మధ్య పోట్లాటల్ని బట్టి, సుధీర్ పరిస్థితి యింట్లో అందరికీ అర్థమైపోయింది.

ప్రసాదరావు 'సరే'నన్నట్టు నెమ్మదిగా తలాడించాడు.

ఒక్క నిముషం ఆ గదిలో నిశ్శబ్దం. గదిలో వున్న ముగ్గురూ ఎవరి ఆలోచనా స్రవంతిలో వారు పడిపోయారు ఆ కొద్దిసేపు.

"అయామ్ సారీ. నాన్నా!"

నిస్సహాయంగా తండ్రి మొహంలోకి చూస్తూ కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు సుధీర్. క్షణంలో సగం సేపు చిన్న బాధావీచిక ప్రసాదరావు కళ్ళలో కనిపించింది. కానీ గాయపడ్డ మనసును బైటపెట్టకుండా, పరిస్థితిని హుందాగా స్వీకరిస్తున్నట్టు కొడుకు భుజం తట్టాడు. పరిస్థితిని గ్రహించి, వాళ్ళిద్దరి మధ్యా ఏకాంతం కలిపించాలన్నట్టుగా, అక్కడి నుంచి కదలబోయింది సుమ.

"సుమా! నేను నీతో మాట్లాడాలి ఒక్క నిముషం బైటకి వస్తావా?" సుధీర్ ఆమెని అడిగాడు.

ప్రసాదరావు వీల్ ఛెయిర్‌ని టేబుల్ దగ్గరకు తెచ్చి, ఆయన చదువుతున్న పుస్తకాన్ని తెరిచిపెట్టి సుధీర్‌తో బైటికి నడించింది.

"నాన్నగారిని జాగ్రత్తగా చూసుకుంటావు కదూ! నేనన్న మాటలేవీ మనసులో పెట్టుకోకు" సుమతో అన్నాడు.

మొదటిసారిగా సుధీర్‌లో కొత్తమనిషిని చూస్తున్నట్టు వుంది సుమకి.

"డోంట్ వర్రీ అన్నయ్యా! నాన్నకి ఏ యిబ్బందీ రానివ్వను" సుధీర్ చేతిలో చేయివేస్తూ చెప్పింది.

"ఇవాళ నీకో విషయం చెప్పాలమ్మా ఇన్నాళ్ళూ నీకూ, నాకూ ఏ సంబంధం లేదు. అని నన్ను నేను మభ్యపెట్టుకున్నాను. కానీ మనిద్దరినీ కలుపుతూ నాన్న వున్నారన్నది. మనకి పైన ఆకాశం వుంది అన్నంత నిజం. నాన్నని గురించిన తపన ఆరాటం నీ కళ్ళలో చూశాకే మనిద్దరి బాధా ఒకటేనని అర్థం అయ్యింది. నీకు ఈ యింట్లో అన్ని హక్కులూ ఉన్నాయి. నీకు నచ్చినట్టుగా చెయ్యి. ఏదైనా యిబ్బంది వున్నా డబ్బు అవసరమైనా నాకు చెప్పు" సుమ తలమీద చేయివేస్తూ అన్నాడు.

"నువ్వేం కంగారుపడొద్దు. వీడియోకాల్‌తో రోజూ నాన్నగారిని నీకు చూపిస్తాను. ఇంకో విషయం. నాన్నకి మనిద్దరమూ ఒకటే అని నువ్వనుకుంటే గిల్టీగా ఫీలవ్వడం మానెయ్యి. నిశ్చింతగా వెళ్ళిరా" నవ్వుతూ చెప్పింది.

మేడమీద స్టడీ రూంలోని పుస్తకాలన్నీ ఒక్కొక్కటే తీసి జాగ్రత్తగా అట్టపెట్టెతో సర్దుతూ వుంది సుమ. అటుగా వెళుతూ కూనిరాగాలు తీస్తూ పనిచేస్తున్న సుమని చూసి లోపలికి వచ్చాడు ఆదిత్య.

"ఏమిటీ యివాళ అమ్మాయిగారు హుషారుగా కనిపిస్తున్నారు?" అడిగాడు నవ్వుతూ.

"నాన్నగారి లైబ్రరీని కిందగదిలోకి మారుస్తున్నాను" పనిచేస్తూనే చెప్పింది.

"సుధీర్‌కీ, నీకూ మధ్య శాంతి ఒప్పందం కుదిరినట్టుందిగా వెళ్ళబోయేముందు నాతో మాట్లాడాడు" చెప్పాడు ఆదిత్య.

సుమ అతని మాటలు వింటూ, పనిచేస్తూ వుంది.

"నువ్వు బిజీగా వున్నట్టున్నావు. నేను వస్తాను" అంటూ కదలబోయాడు.

సుమ ఏదో గుర్తొచ్చినదానిలా చేత్తో నుదురిని మీద కొట్టుకుంటూ "ఆదీ చిన్న హెల్ప్" అంటూ ఒక్క అంగలో ముందుకు వచ్చింది.

"నాన్నకోసం ఎడ్వాన్స్‌డ్ టెక్నాలజీ వున్న వీల్ ఛెయిర్‌ని ఒకదాన్ని నెట్‌లో చూశాను. దాన్ని నీ షిప్పింగ్ కార్ట్‌కి యాడ్ చేశాను కూడా. నీ లాప్‌టాప్‌లో సేవ్ చేసి వుంది అది. కొంచెం నీ వీసా కార్డుతో పేమెంట్ చేసి ఆర్డరివ్వవూ"

"సరే" అతను వెనక్కి తిరగబోయాడు.

"ఆ ఇంకో విషయం" మళ్ళీ పిలిచింది.

"మన గార్డెన్‌లోకి వెళ్ళే మెట్లపక్కగా వీల్ ఛెయిర్‌ని నడపడానికి వీలుగా ఒక చిన్న రాంప్‌ని కట్టించాలి. ఆఫీసులో నీ సెక్రటరీకి చెప్పి మనుషుల్ని పంపించు."

"జీ మేమ్‌సాబ్. ఇంకేమైనా వున్నాయా?"

"ఇప్పటికి యింతే. రేపటికి కొత్త డిమాండ్లు వస్తాయి" అంది నవ్వుతూ.

"నీ కోసం ఏదైనా సరే" అని అతనూ నవ్వాడు.

వారంకల్లా ప్రసాదరావు లైఫ్‌లో చాలా మార్పు వచ్చింది. మునుపటికన్నా మనిషిలో కాంతి, ఉత్సాహమూ వచ్చాయి. చాలావరకు ఆయన పనులు ఆయనే చేసుకునేట్టుగా ఏర్పాట్లు చేసింది సుమ.

రోజూ కొద్దిసేపు తండ్రికి పుస్తకాలు చదివి వినిపించేది. సాయంకాలాలు గార్డెన్‌లో సమయం గడిపేవారు.

ఆ సమయం అంతా ఎక్కువగా ఆయనకి ఎక్సర్‌సైజులు చేయించడం, టీ తాగుతూ కబుర్లు చెప్పడంతో గడిచిపోయేది.

"నాన్నా! ఇవాళ నుంచి మీరొక పనిచేయాలి" అంది సుమ ఒకరోజు ప్రసాదరావుతో ఎక్సర్ సైజులు చేయిస్తూ.

"మీరు సివిల్ సర్వెంట్‌గా మీ అనుభవాలు రాస్తూ వున్నారు. అది దాదాపు మూడు వంతులు పూర్తయ్యింద్. దాన్ని మనిద్దరం కలిసి పూర్తిచేద్దాం. ఏమంటారు?" అడిగింది తండ్రిని.

"అలాగే" అస్పష్టంగా చెప్పాడాయన.

ఆ రోజు నుంచే రాయడం మొదలుపెట్టాడు ప్రసాదరావు. కుడిచెయ్యి స్వాధీనంలోనే వుంది కాబట్టి. కొద్దిసేపు కుడిచేత్తో రాసేవాడు.

ఎక్కువసేపు వీల్ ఛెయిర్‌లో కూర్చోలేకపోయినప్పుడు ఆయన మంచం మీదే లాప్‌టాప్‌లో టైప్ చేయడానికి వీలుగా ఏర్పాటు చేసింది సుమ.

ఒక్కోసారి ఆయన కొన్ని ముఖ్యమైన విషయాలు, సంఘటనలు పాయింట్లుగా చెబితే ఆయన మాటల్ని జాగ్రత్తగా అర్థం చేసుకుని, వాటిని వివరంగా పేరాగ్రాఫులుగా రాసేది. మూడు నెలల్లో మిగిలిన భాగం పూర్తిచేశారు యిద్దరూ కలిసి.

"నాన్నా! ఇక దీన్ని టైప్ చేసి మీకు చూపిస్తాను. ఒకసారి మీరు చూసి ఓకే చేస్తే మనం పబ్లిషర్‌తో మాట్లాడుదాం" అంది సుమ రాయడం పూర్తయిన రోజున కాగితాలన్నీ ఆర్డర్లో పెడుతూ.

"నేను లేకుండా చూసి మాట్లాడుదాం అంటున్నావు ఏం మాట్లాడుకుంటున్నారిద్దరూ" అంటూ లోపలికి వచ్చాడు ఆదిత్య.

"నాన్న రాసిన పుస్తకాన్ని పబ్లిష్ చేయడం గురించి "కాగితాలన్నీ తీసి జాగ్రత్తగా అలమరలో మెడుతూ అంది సుమ.

ప్రసాదరావు ఆదిత్యని దగ్గరకి రమ్మని చేత్తో సైగచేసి, అతను రాగానే చేతిలో ఒక చీటీని ఉంచాడు.

ఆ చీటీని చూస్తూనే "సుమా త్వరగా రెడీ అవ్వు. మనిద్దరం బైటికి వెళ్ళి డిన్నర్ చేసి వద్దాం" అన్నాడు అతను.

"ఇప్పుడా? నాన్నని ఒంటరిగా వదిలేశా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"నువ్వు ఈ మూడునెలల్లో ఒక్కసారన్నా బైటికి వెళ్ళావా? నీకూ మార్పుగా వుంటుందనే మామయ్య నిన్ను తీసుకుని వెళ్ళమని అంటున్నారు" అంటూ చేతిలోని చీటీని చూపించాడు.

"టేక్ హర్ అవుట్" అని రాసి వుందందులో.

"కానీ" అంటూ సుమ సందేహంగా తండ్రివైపు చూసింది.

"వెళ్ళమ్మా" అస్పష్టంగా చెప్పి తలాడించాడాయన.

"ఇక నువ్వేమీ చెప్పకు. కొద్దిసేపు 'కాకా' మామయ్యకి తోడుగా వుంటాడు. త్వరగా వెళ్ళి రెడీ అవ్వు" తొందరపెట్టాడు ఆదిత్య.

సుమ వార్డ్‌రోబ్‌లో నుంచి నెమలిపింఛం రంగుకి బంగారు రంగు అంచులు కుట్టివున్న చుడీదార్‌ని తీసి వేసుకుంది. జుట్టును వదిలివేసి దువ్వుకుంటూ అనుకుంది.

"చిన్న పోనీటైల్ సైజుకి కత్తిరించిన జుట్టు భుజాలు దాటి ఎప్పుడు పెరిగిందో తెలియనేలేదు" అని.

చాలా నెలల తర్వాత అద్దం ముందు తీరిగ్గా నిలబడి తన రూపాన్ని పరిశీలించుకుంది.

కొత్త బట్టలు, తేలిగ్గా వేసుకున్న లిప్‌స్టిక్, కాటుక దిద్దిన కళ్ళు తన కంటికి తానే కొత్తగా కనిపించింది.

తెలియకుండానే మనసులో చిన్నపాటి ఉత్సాహం.

"ఆదీ నేను రెడీ" అంటూ హుషారుగా బైటికి వచ్చింది. వస్తూనే హాల్లో కొద్ది అడుగుల దూరంలో దీప్తి, సుమ వైపే చూస్తూ నిలబడి కనిపించింది. పక్కనే ఆదిత్య సోఫాలో కూర్చుని వున్నాడు.

ఎప్పుడూ సాదాసీదాగా కనిపించే సుమ ప్రత్యేకంగా తయారవడం చూసి దీప్తి మొహం చిట్లించింది. "నువ్వూ, ఆదీ బైటికి వెళుతున్నారా?" అడిగింది అనుమానంగా.

"లేదు" అని సుమ "అవును" అని ఆదిత్య ఒకేసారి అన్నారు.

దీప్తి యిద్దరి వంకా సందేహంగా చూసింది.

"నేను సీమ పెళ్ళికి వెళ్ళలేకపోయాను. దాన్ని చూసివద్దామని బయలుదేరాను. నువ్వు వచ్చావుగా రేపు వెళతాను" అంది నవ్వుతూ.

ఆదిత్య సుమ వంక పదునుగా చూశాడు. ఆమె సమాధానం నచ్చనట్టు అతని మొహంలో స్పష్టంగా తెలుస్తూ వుంది.

"మీరు మాట్లాడుకుంటూ వుండండి. నేను కాఫీ తీసుకుని వస్తాను" అంటూ ఆదిత్యకి తిరిగి మాట్లాడే అవకాశం యివ్వకుండా వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments